

Scăpat de îndoială

Text biblic Matei 14:22-33

Versetul de aur

Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat și i-a zis: "Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoii?" Matei 14:31

Introducere

Textul nostru prezintă un personaj Biblic care ne amintește de provocarea consecvenței. Textul ne va arăta că puterea lui Isus, nu consecvența credinței noastre sau frecvența îndoielilor noastre, stă la baza securității noastre ca popor al lui Dumnezeu.

Matei, Marcu și Ioan pun relatarea textului de astăzi (absent din Luca) după descrierea despre hrănirea celor 5.000. (Marcu 6:45-52 și Ioan 6: 6–21). Acest eveniment a uimit și a entuziasmat alaiul de oameni, nu doar pentru că a fost un mare miracol, ci pentru că le-a amintit de hrănirea miraculoasă în pustiu în timpul fugii din Egipt pe timpul lui Moise (Exodul 16). Știind că profeții au promis o izbăvire viitoare la fel ca și Exodul (Isaia 40: 1–5), mirarea și entuziasmul mulțimii erau în creștere. Isus a luat măsuri pentru a liniști acest entuziasm. Da, El a fost cu adevărat Regele promis de Dumnezeu, cel care va aduce libertate poporului lui Dumnezeu așa cum a făcut Dumnezeu în fuga din Egipt . Dar cum a devenit Rege, cum a eliberat oamenii, aceasta se va întâmpla prin moartea și învierea Lui. Abia atunci oricare dintre urmașii săi, fie din familia celor 12 sau din popor, ar putea să-l înțeleagă și să-i răspundă cu o mai bună înțelegere a acestui adevăr. Puterea lui Isus sa arătat în acea hrănire, dar la fel era și incapacitatea ucenicilor în gândirea lor (Matei 14: 15-17) - chiar dacă erau în al treilea an al misiunii lui Isus. Cei 12 au fost martori la aceste evenimente, care ar fi trebuit să inspire încredere în Isus. Lecția noastră se desfășoară pe Marea Galileii.

Contextul lecției

I. Isus este Singur. (Matei 14:22-24)

A. Începe Călătoria (v 22)

Nu există nicio evidență a faptului că Isus le-a oferit ucenicilor informații despre felul cum va ajunge mai târziu pe partea cealaltă a Mării, deși era posibil ca Isus să meargă în jurul lacului, sau se așteptau ca el să treacă cu o altă barcă. De asemenea, înainte de a pleca a trimis acasă mulțimea.

B. Isus este singur și se roagă (v23)

Deși Isus i-a învățat anterior despre rugăciune (Matei 6: 5-15), acesta este primul exemplu în care îl vedem pe Isus la rugăciune în Evanghelia lui Matei. Mai târziu, Isus s-a rugat în mod repetat în noaptea dinaintea morții sale (26: 36-44). Fiecare dintre celelalte Evanghelii amintesc, de asemenea, despre viața de rugăciune a lui Isus (Marcu 1:35; Luca 5:16; Ioan 17). Este o parte remarcabilă a acestei istorisirii că Isus, care întruchiează și reprezintă puterea atotputernică a lui Dumnezeu, se roagă îndelung și cu seriozitate lui Dumnezeu Tatăl. Acest lucru este esențial pentru a înțelege cine este Isus. El a fost Fiul divin al lui Dumnezeu, căruia îi fusese dată toată autoritatea (Matei 28:18). El face fapte mărețe care demonstrează o putere care poate aparține numai lui Dumnezeu (9: 6-7). Cu toate acestea, Isus a venit în lume supunându-se Tatălui. Voia Tatălui trebuie să triumfe (26:39, 42). Isus este modelul perfect de supunere și încredere în Dumnezeu. Dacă Isus, Fiul atotputernic al lui Dumnezeu, s-a supus de bunăvoie lui Dumnezeu Tatăl, atunci cu cât mai mult ar trebui să facem la fel, neavând puterea și autoritatea lui Isus! Faptul că Isus a fost singur indică faptul că a reușit să convingă pe toți să plece - majoritatea au plecat pe jos spre casă, cei 12 cu barca. Se înnoptase când Isus a rămas singur. Necazul din barcă se agravează mai tare de întunericul care sa așezat peste Marea Galileii.

C. Vântul se întefeste (v 24)

Barca era departe de uscat, aproape de mijlocul lacului (Marcu 6:47). Înaintarea ucenicilor a fost împiedicată de vântul care i-a împins înapoi, făcându-le pânzele inutile. Pe măsură ce vântul se întetea, valurile au crescut, amenințând să răstoarne barca. Ucenicii fuseseră în pericol similar înainte,

tot pe Marea Galileii (Matei 8: 23-27). Dar atunci Isus a fost cu ei în barcă. Acum erau singuri sau cel puțin așa credeau ei.

II. Isus merge pe apă (v 25-31)

A. O apariție Miraculoasă (v 25-27)

Până s-a îngânat de ziuă, ucenicii se luptaseră ore întregi împotriva valurilor înalte, erau epuizați și probabil neștiind unde sunt pe Mare după atât de mult timp în întuneric. La timpul când ucenicii erau în cea mai mare epuizare și deznădejde, Domnul a venit să-i liniștească și să-i salveze. Cât de greu trebuie să fi fost pentru ei să înțeleagă ceea ce vedeau, să-și creadă ochilor. La epuizarea și frica ucenicilor s-a adăugat vederea unei năluci. Cele două comenzi să îndrăznească și să nu se teamă, sunt două fațete ale aceleiași monede: prima este o comandă pozitivă în modulul de a răspunde, cealaltă este o comandă negativă a modulului de a nu se teme. Este posibil ca ucenicii să fi simțit că sunt singuri, dar Hristos care își va da viața pentru ei va rămâne cu ei în orice împrejurare, chiar și atunci când nu-l recunosc.

B. Credința ucenicilor (v 28-31)

Cererea îndrăzneță a lui Petru nu a fost numai ca să se bucure că a mers pe apă. Mai degrabă, Petru a vrut să se mândrească când merge în misiune de ceea ce face stăpânul său. Isus i-a trimis deja pe ucenici să predice, cu autoritatea să vindece și să scoată demoni (Matei 10: 1). Cuvântul tradus "spune" are forța unei porunci. Isus a acceptat cererea lui Petru. Și, așa cum a fost cazul înainte, când Isus le-a poruncit ucenicilor săi să facă ceva, El le-a acordat și puterea de a îndeplini. Așadar, Petru a ieșit din corabie și a mers într-adevăr pe apă spre Isus. Peter a început cu îndrăzneală, dar vântul a suflat tare, și frica lui era mai mare ca în barcă. Frica de dinainte de a ști că este Isus, a crescut din nou, și Petru s-a îndoit. Îndoiala este o dispoziție puternică, omniprezentă, mai ales atunci când credința este pusă la încercare în vremuri de necaz (comp Iacov 1: 6). Petru a strigat disperat, fără de orice încredere în sine "scapă-mă". O strigare disperată, fără de nici o mândrie personală, poate fi esența credinței în Isus, mai ales atunci când acea credință este tulburată de îndoială (vezi Marcu 9:24). Când experimentăm frica și îndoiala, dacă impulsul nostru este să ne rugăm, credința noastră nu eșuează, ci acționează.

III. Isus este în barcă cu ucenicii (v32-34)

A. Vântul s-a oprit (v31)

După strigătul lui Petru, Isus l-a luat de mână și l-a dus în barcă, iar apoi vântul a încetat. Isus nu calmează întotdeauna furtunile vieții, dar este întotdeauna acolo pentru a ne salva sau a ne calma într-un fel sau altul. Cu siguranță, noi, la fel ca Petru și ceilalți ucenici din corabie, avem suficiente motive să ne încredem în Isus! Ceea ce Dumnezeu ne-a dezvăluit despre Fiul este adevărat și demn de încredere, un motiv suficient de încredere (Evrei 1: 2-3; 3: 6).

Concluzii.

Textul de astăzi îl prezintă pe Petru făcând ceva remarcabil în timpul unei crize de credință. Petru a avut o problemă cu consecvența, dar Petru nu este cel mai important personaj din această poveste. Isus este. Puterea lui Isus a fost mai mare decât îndoiala lui Petru, tot așa cum este mai mare decât îndoiala noastră. Încrederea în Domnul, pe care nu-l vedem, este greu de menținut atunci când lucrurile negative pe care le vedem ne încearcă credința. Îndoiala rezultată este dovada faptului că, credința noastră este testată. Este atunci îndoiala un simptom al credinței neconsistente? Dacă îndoiala ne îndeamnă să chemăm pe Domnul în ajutor, atunci îndoiala este o credință care caută - credință care caută pricepere, credință care caută cuvântul Divin al păcii în mijlocul fricii. Când ai avut dubii, ai strigat la Domnul? Poate că strigi după ajutor chiar acum, sau poate barca ta navighează ușor chiar acum și abia te gândești că Domnul nu este în barca cu tine. Realizează că va veni un moment în care vânturile vor sufla împotriva ta toată noaptea. Și, deși poate părea că ești singur pe valuri, Domnul îți cunoaște suferința și va veni la tine dacă îl chemi să facă acest lucru. El este mereu alături de copii Săi, până la sfârșitul veacului.

Ce trebuie să memorăm: *Strigă către Isus, care ne învinge îndoiala.*